

Ο Γιατρός της ψυχής

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Κάποτε, όσοι σπούδαζαν ψυχολόγοι, μαστίζονταν από ανεργία. Σήμερα είναι όλοι πλούσιοι. Οι δουλειές πηγαίνουν απ' το καλό στο καλύτερο.

Δεν προλαβαίνουν ούτε για φαγητό να πάνε! Τόσο πολλή δουλειά έχουν. Όχι μόνο στην Αθήνα, μα και στην επαρχία. Ψυχολόγοι και ψυχίατροι στο φουλ από δουλειά. Έτσι μου ομολογούν οι ίδιοι μέσα στο ταξί. Ο κόσμος, μου λένε, έχει πολλά προβλήματα, πολύ άγχος και πολλή ανασφάλεια.

– Και σαν σωτήρες που είστε εσείς, λέω κι εγώ με τη σειρά μου, τους λύνετε τα προβλήματα. Έτσι δεν είναι;

Ένα πρωινό, από το λιμάνι του Πειραιά επιβιβάζω μια ψυχολόγο. Η ψυχολόγος αυτή εργάζεται στην επαρχία. Διάλογος με την ψυχολόγο:

- Εκεί που είστε, δεν θα έχετε πολλή δουλειά, ε;
- Αν έχω; Δεν προλαβαίνω να πάρω ανάσα!
- Δεν είναι δυνατόν! Αν στην επαρχία δεν προλαβαίνετε να πάρετε ανάσα, τότε εδώ στην Αθήνα οι ψυχίατροι και οι ψυχολόγοι δεν θα έχουν χρόνο ούτε να

κοιμηθούν. Γελάει.

- Ε, ναι! Κάπως έτσι έχουν τα πράγματα.

- Δηλαδή, όλοι οι Έλληνες έχουμε ψυχολογικά προβλήματα;

- Ναι, οι περισσότεροι έχουμε πολλά προβλήματα. Με αποτέλεσμα να παρουσιάζουμε άγχος, νεύρα, μελαγχολίες, ανασφάλεια για το αύριο.

- Και εσείς σαν παντογνώστες τους τα λύνετε;

- Πιστεύω πως ναι.

- Α, μάλιστα! Είπα κι εγώ- τι έγινε κι ο κόσμος λογικεύτηκε και ηρέμησε! Να η εξήγηση. Τους κάνατε όλους καλά! Συγχαρητήρια, είστε όλοι οι ψυχολόγοι αξιόλογοι, είστε όλοι άνθρωποι του Θεού!

- Γιατί; Μόνο οι άνθρωποι του Θεού κάνουν θαύματα; Κι εμείς μπορούμε να κάνουμε! Δεν ξέρω αν η κυρία κατάλαβε την ειρωνεία μου. Εγώ συνεχίζω:

- Γλυκιά μου, θαύματα εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε, θαύματα κάνουν οι άνθρωποι, που έχουν πιστέψει με όλη την καρδιά τους στον Θεό και έχουν αφεθεί σ' Εκείνον, τον ένα και μοναδικό γιατρό της ψυχής και του σώματος. Τον Τριαδικό Θεό μας. Γιατί, καλή μου, μόνο ο Θεός μπορεί να μας βγάλει από το άγχος, από την ανασφάλεια του αύριο, από τη μοναξιά της ψυχής μας. Γιατί μόνο Εκείνος γνωρίζει την ψυχή μας, κανένας άλλος. Όσα βιβλία κι αν διαβάσετε, την ψυχή μας δεν μπορείτε να τη γνωρίσετε! Μόνο ο Θεός τη γνωρίζει, γι' αυτό και μόνο εκείνος μπορεί να τη γιατρέψει.

- Εγώ δεν πιστεύω στον Θεό. Εγώ πιστεύω στην επιστήμη!

Αυτά τα λόγια τα είπε με τέτοιο τρόπο, σαν να μην δεχόταν αντίρρηση. Την κοίταξα από τον καθρέφτη. Τα μάτια της ήταν θλιμμένα. Κάποιο πρόβλημα φαινόταν πως τη βασάνιζε και πολύ μάλιστα. Για να είμαι ειλικρινής, τη λυπήθηκα. Ήθελα πολύ να τη βοηθήσω, όμως μου έβγαλε πολύ εγωισμό και κακία μαζί, που με πάγωσε! Έβαλα μπρος το κομπιούτερ του μυαλού μου να σκεφθεί πώς θα μπορούσα να τη βοηθήσω και να της αποδείξω την ύπαρξη του Θεού, χωρίς όμως να την εκνευρίσω. Πολύ δύσκολη περίπτωση! Εδώ ζήτησα τη βοήθεια του γλυκού μου Ιησού και του Γέροντα Πορφυρίου.

Να λοιπόν τι σοφίστηκα. Της είπα:

- Γλυκιά μου, αν ερχόταν ένας άνθρωπος και σου έλεγε: Είμαι ετοιμοθάνατος και θέλω από εσένα μια χάρη, θα του την έκανες;

- Θα του την έκανα.

- Σ' ευχαριστώ πολύ, χαρά μου! Έχεις μεγάλη καρδιά!

Ωστόσο έχουμε φτάσει έξω από μια Εκκλησία. Σταμάτησα δεξιά και γύρισα πίσω προς την κοπέλα. Της λέω με πολύ θλιμμένο ύφος:

- Καλή μου, είμαι πολύ άρρωστη, αυτό είναι το τελευταίο μου καλοκαίρι. Θα σε

παρακαλούσα πάρα πολύ να έκανες κάτι για μένα.

– Πέστε μου, τι θέλετε να κάνω και, αν μπορώ, θα το κάνω.

– Καρδούλα μου! Επειδή εγώ πιστεύω στον Θεό, θα ήθελα να μπούμε μέσα στην Εκκλησία και να παρακαλέσετε την Παναγία να με κάνει καλά. Σας παρακαλώ, μη μου το αρνηθείτε! Σας παρακαλώ!

Την κοιτούσα μεσ’ στα μάτια και ήμουν τόσο πειστική, που η κοπέλα λύγισε.

– Εντάξει! Πάμε.

Η χαρά μου ήταν απερίγραπτη, που με τη βοήθεια του Θεού, την κατάφερα και μπήκαμε στην Εκκλησία. Η κοπέλα στάθηκε στην εικόνα της Παναγίας, μπροστά στο ιερό. Εγώ στάθηκα πιο μακριά. Ξαφνικά ακούω δυνατό το κλάμα της. Έκλαιγε και προσευχόταν επί δεκαπέντε λεπτά. Το κλάμα της μου σπάραξε την καρδιά και έκλαιγα κι εγώ μαζί της. Φαίνεται πως η Παναγία άκουσε την προσευχή της. Και γιατί το λέω αυτό; Όταν ήρθε κοντά μου, μου λέει με κατεβασμένο το κεφάλι:

– Σας ευχαριστώ πολύ!

Όταν μπήκαμε στο ταξί, μου είπε και κάτι άλλο:

– Γιατί μου είπατε ότι είστε άρρωστη;

Εδώ κατάπια τη γλώσσα μου.

– Πώς καταλάβατε ότι δεν είμαι;

– Το κατάλαβα, γιατί όση ώρα μιλούσα στην Παναγία, της έλεγα μόνο δικά μου προβλήματα. Δεν μου βγήκε να πω τίποτε για σας.

– Συγχωρέστε με! Το έκανα για το καλό σας!

– Σας συγχωρώ, γιατί όντως μου κάνατε καλό. Έχετε απόλυτο δίκιο! Μόνο ο Θεός είναι ο γιατρός της ψυχής. Τώρα το κατάλαβα!

Πηγή: Από το βιβλίο «Ταξιδεύοντας στα τείχη της πόλης», της μοναχής Πορφυρίας

Κεντρική διάθεση Νεκτάριος Δ. Παναγόπουλος

Πηγή: xristianos.gr